

Menneskeracerne og deres Udbredelsesmuligheder.

Af
Gudmund Hatt.

(Slutning).

Det er sandsynligt, at alle store kulturelle Fremskridt har givet Anledning til Folkebevægelser. Og ganske særlig har samfærdsels-tekniske Fremskridt vist sig egnede til at forstyrre Ligevægten. Asiens Nomadekulturer raadede gennem nogle Aartusinder over Verdens bedste og hurtigste Landsamfærdselsmidler; derfor kunde en Række store Folkeforskydninger udgaa fra Asiens Steppelande. Det var Tæmningen af Hesten og Kamelen og Anvendelsen af disse Dyr til Ridning og Varetransport, der dannede Grundlaget for Steppenomadernes militære Overlegenhed og muliggjorde deres vældige Erobringer. Og der kan nævnes mange andre Eksempler paa, at Samfærdselsmidler har været Forudsætningen for store Folkebevægelser. Jeg har andetsteds paavist, hvorledes Sneskoen — og dens yngre Formgruppe Skien — maa have bevirket en Revolution i boreale og arktiske Landes Kultur- og Befolkningsforhold¹⁹). Men ogsaa søfartstekniske Fremskridt har muliggjort store Folkeforskydninger. Det var Udligger-Kanoen, der betingede de malajo-polynesiske Folks vidtstrakte Vandring og Erobringer i det pacifiske og indiske Ocean. Det var Caribernes fortrinlige Baadtyper, der gav dette kannibalske Folk Magten i Vestindien forud for Europæernes Komme. Og det var Vesteuropæernes Erobring af Oceanerne, der indledede og muliggjorde Verdens største Folkebevægelse, den europæiske Kolonisation af de fremmede Verdensdele. Denne sidste, største og bedst kendte Folkevandring skyldes i hvert Fald ikke nogen Klimaforværring, men beror paa den europæiske Kulturudvikling, der øgede Europæernes Ekspansionsevne saa stærkt, at den kunde nedbryde sine naturlige Skranker.

Den fulde Udnyttelse af de Muligheder, som Opdagelsen af Søvejene gav Europas Folkeslag, kom ikke straks. Man kan ikke sige,

at Europa omkring Aar 1500 truedes af Overbefolkning. Oceanernes og de fremmede Verdensdeles Erobring udgik ikke fra et Befolkningspres, havde overhovedet næppe synderligt at gøre med, hvad der bevægede sig i de brede Folkelag, men var snarere et Resultat af Overklassens Luksustrang, Rigdomsbegær og mer eller mindre idealistisk farvede Æventyrlyst.²⁰⁾ Ikke før 18. og 19. Aarh. kunde der i noget europæisk Land tales om Overbefolkning. Ved den industrielle Revolution, Overgangen til Fabriksdrift med Anvendelse af Maskiner, opstod der Nødstilstande, som tvang store Menneskemængder til at søge bort. Ved den Tid var iøvrigt den oversøiske Kolonisation saa vidt fremskreden, at Vejen var banet og Pladsen ryddet for europæiske Indvandrere. Det 19. Aarhundredes Emigranter drog i Almindelighed ikke ud til ukendte Egne, hvor der maatte kæmpes mod fremmede Racer. Nordamerika var allerede en Del af den civiliserede Verden; og paa Grund af sin ringe Befolkningstæthed og sine store Erhvervs- muligheder virkede det nordamerikanske Fastland som et Vacuum, der trak Millioner af Mennesker til sig fra det tætbefolkede Europa. Paa lignende Maade virkede i den senere Del af det 19. Aarh. ogsaa visse Dele af Sydamerika samt Australien.

Ved Slutningen af det 19. Aarh. var der kun faa Europæere, som tvivlede om, at den hvide Race vilde komme til at beherske og udnytte alle Jordens Lande. De fremmede Racer opfattedes som viiede til Undergang eller til politisk og økonomisk Afhængighed. Man var vel klar over, at visse Omraader ikke egnede sig for europæiske Nybyggere, enten fordi de var altfor tæt befolkede med indfødte, som Øst- og Sydasiens, eller fordi Naturforholdene var altfor ugustige for Europæere, som i Lande med udpræget tropisk Klima. Ikke desto mindre var Europæernes politiske og økonomiske Indflydelse allerede dominerende næsten overalt. Øst- og Sydasiens blev bestandig mere lønnende Virkefelter for europæisk Foretagsomhed, og Tropernes rige Produktionsmuligheder syntes udelukkende bestemt til at tjene den europæiske Industris Raastofbehov, selv om dette kun kunde ske ved Anvendelse af indfødte Arbejdskraft. Der var næppe mange, som frygtede, at de farvede Folkeslag kunde optræde som den hvide Races effektive Konkurrenter.

Dog fandtes der europæiske Pessimister, for hvem den hvide Races Fremtid tegnede sig mindre straalende. En af disse var den engelske Historiker Charles H. Pearson, som i 1893 udgav sin Bog „National life and character“, en dybt begrundet Fornægtelse af Troen paa det evige Fremskridt²¹⁾. Pearson hævdede bl. a., at den hvide Race aldrig vil komme til helt at besidde alle Jordens Lande, men vil blive nødt til at nøjes med en Del af de tempererede (og subtropiske) Zoner.

Hvide Kolonister kan ikke trives under tropiske Klimater; selv om hele Eropas Udvandring gik til Afrika, vilde Negrene dog vedblive at være i Overtal der. Og Østasiaterne vil ikke nøjes med deres nuværende Omraader, men vil være istand til at brede sig baade mod Nord, Vest og Syd. Kineserne er langt mere egnede som Kolonister i tropiske Lande end Europæerne; de er Fremtidens Folk i Bagindien og paa Borneo. Inderne vil ogsaa kunne optræde som Kolonister, f. Eks. i det sydlige Eran. I det tropiske Syd- og Centralamerika er den oprindelige indianske Befolkning ifærd med at absorbere det spanske Element; her tilhører Fremtiden rimeligvis Indianerne — hvis da ikke Østasiater og Negre skulde blive disse Landes fremtidige Befolkning. I Brasilien vil Negerementet vinde Terræn. Saaledes maa Jordens frugtbareste, frodigste Omraader vedblive at tilhøre de farvede Racer. Europæere vil organisere disse Landes politiske og økonomiske Liv; men Frugten af dette Kulturarbejde vil tilfalde de Racer, som vi kalder „lavere“.

I 1893 var der næppe mange, der kunde opfatte saadanne Profetier som andet end Sortseeri. Nu derimod er det kun store Optimister, der ikke vil give Pearson Ret paa væsentlige Punkter.

Begivenhederne har nemlig ydet ham deres uimodsigelige Støtte. Allerede 1896 blev en italiensk Hær tilintetgjort af Abessinierne — og Nederlaget blev ikke hævnnet. Det gjorde vel ikke noget dybt Indtryk i Europa. Ruslands Nederlag i Krigen med Japan 1904—05 var derimod en verdenshistorisk Begivenhed af første Rang — og frembragte en væsentlig Ændring i Almenhedens Opfattelse af Styrkeforholdet mellem Racerne. Og Verdenskrigen, hvor farvede Tropper kæmpede paa vesteuropæiske Valpladser — for første Gang siden Hunnernes Dage — gjorde det klart for mange, at i Kampen om Jordkloden vilde de hvide Folkeslag ikke blive de eneste aktive Deltagere. Og endnu vigtigere end de fremmede Racers krigerske Egenskaber er dog den Evne til fredelig Konkurrence med den hvide Race, som Japanere, Kinesere, Indere, ja, endog Negre har lagt for Dagen.

I de seneste Aar fremkommer der jævnlig alarmerende Profetier om de farvede Racers Fremgang paa den hvide Races Bekostning²²). Allerede Charles H. Pearson hævdede, at de saakaldte „lavere“ Racer besad større Formeringsevne end de „højere“ Racer — ligesom de „lavere“ Samfundslag indenfor europæiske Nationer i Almindelighed er mere børnerige end de „højere“ Lag. Denne Paastand om de farvede Racers hurtige Formering bliver ofte gentaget — og antager undertiden stærkt overdrevne Former. Nylig hævdede saaledes en Forfatter i det tyske Tidsskrift „Geopolitik“, at de hvides Fødselsbegrænsning i U. S. A. havde medført en Fare for, at Negerementet ganske

skulde tage Overhaand, idet 40 pCt. af alle Fødslerne faldt paa Negerbefolkningen²³). Da Negrene kun udgør c. 10 pCt. af U. S. A.s Indbyggere, maatte — om Hr. Knoche havde Ret — Fødselshyppigheden være 6 Gange større hos Amerikas Negre end hos de hvide; og dette er dog meget langt fra Sandheden. Ifølge den officielle Statistik var Fødselshyppigheden i U. S. A.s „Birth Registration Area“ i 1925 21,1 ‰ hos den hvide Befolkning, 26,7 ‰ hos den farvede. Samtidig var Dødeligheden 11,3 ‰ hos de hvide, 18,6 ‰ hos de farvede. Fødselsoverskudet var altsaa størst hos den hvide Befolkning — 187 Fødsler pr. 100 Dødsfald hos de hvide, og 144 Fødsler pr. 100 Dødsfald hos de farvede. Nu omfatter „Birth Registration Area“ ganske vist ikke hele U. S. A.; nogle af de „sorteste“ Sydstater er saaledes ikke indbefattede. Dog er Sydstaterne Florida, Mississippi, North Carolina og Virginia medtagne; og her har den hvide Befolkning et større Fødselsoverskud end den farvede. Det er derfor i Virkeligheden sandsynligt, at Nordamerikas Negre — paa Grund af deres store Dødelighed — formerer sig noget langsommere end Nordamerikas hvide. Og denne Antagelse bekræftes, naar man sammenligner Folketællingerne af 1910 og 1920:

	1910	1920	Tilvækst
Hvide	81,731,957	94,820,915	13,088,958
Farvede	9,827,763	10,463,131	635,368

Ganske vist beror den hvide Befolknings Tilvækst delvis paa Indvandring; men over Halvdelen maa man skrive paa den naturlige Formerings Konto. Vi maa altsaa antage, at den hvide Befolknings Fødselsoverskud i U. S. A. under Perioden 1910—20 var forholdsvis større end den farvede Befolknings. Der synes saaledes ikke at være nogen øjeblikkelig Grund til Frygt for, at U. S. A.s hvide Befolkning skulde blive overfløjet af Negrene — selv om de 10 Mill. (nogle mener 12 Mill.) farvede repræsenterer et meget alvorligt Problem, fordi de ikke kan assimileres af den hvide Befolkning uden at præge denne. Tendensen til at koncentrere sig indenfor en Del af Sydstaterne — „det sorte Bælte“ — er ikke saa stærk hos Negrene som tidligere. Der er under Verdenskrigen foregaaet en stærk Vandring af Negre fra Sydstaterne til Nordstaternes Byer. Samtidig gør Negrene store Fremskridt i økonomisk Henseende og bliver i hvert Fald kulturelt amerikaniserede.

Vanskeligere er de hvides Stilling i Sydafrika. Her lever ganske vist over Halvdelen af alle Afrikas Europæere; men alligevel er Sydafrika meget langt fra at være et „hvid Mands Land“ i samme Grad som f. Eks. U. S. A. Medens Negrene kun i to af U. S. A.s Sydstater

er mere talrige end de hvide, udgør de i Britisk Sydafrika som Helhed 84,5 pCt. af Befolkningen.*) Bortset fra Johannesburg, Cape Town og nogle faa andre store Byer, hvor de hvide udgør lidt over Halvdelen af Indbyggerne, er Neger- og Blandingsbefolkningen overalt i Flertal. Næsten alt legemligt Arbejde udføres ved Hjælp af de indfødte. Selv om Boererne er nøjsomme og haardføre Pionerer, saa er de dog en udpræget Herreklasse; deres Hænder er vante til at haandtere Riflen paa Jagt eller i Krig, men ikke til Markarbejde. Simpelt legemligt Arbejde er i det hele taget en dybt foragtet Beskæftigelse i Sydafrika; ingen hvid Mand eller Kvinde kan give sig af med „Kafferarbejde“ uden at paadrage sig sine Racefællers Ringeagt. Som Følge deraf findes i Sydafrika en stadig voksende Klasse af „poor whites“, arbejdsløse og subsistensløse. Og selv om de fattige hvide kunde overvinde deres Racefordomme, vilde de næppe være i Stand til at konkurrere med den billige kulørte Arbejdskraft; en voksen Negers Løn varierer mellem 6 og 30 shillings om Maanedn. Arbejde, der kræver faglig Uddannelse, er ganske vist tildels forbeholdt de hvide; men ogsaa her gør den farvede Befolkning sig gældende. Haandværkerstandens Rekrutering lider nemlig derunder, at det simple Arbejde, som i Europa besørjes af Lærlinge, i Sydafrika udføres af indfødte Haandlangere. Og Kafferne, der hverken savner Intelligens eller Haandelag, faar i Missionskoler og andetsteds Undervisning i Haandværk. I Jernindustrien, Teglværkerne, Bygningshaandværk, Skomageri og Skræderi er de hvide Arbejdere allerede udsatte for en virkningsfuld Konkurrence fra faglærte Negres og Mulatters Side. I nyeste Tid gør der sig en stærk Bevægelse gældende blandt Sydafrikas indfødte for at tilegne sig den hvide Mands Kultur. Høvdingesønner rejser ud for at skaffe sig Universitetsdannelse, og hjemvendte øver de Oplysnings-Propaganda blandt deres Racefæller²⁴). Kampen mellem hvidt og sort er saaledes ikke afsluttet med Europæernes Erobring af Landet. Ved at gøre de indfødte til en arbejdende Underklasse har Europæerne givet Racekampen en social Karakter og samtidig spærret Vejen for en talstærk europæisk Indvandring. De indfødtes naturlige Forme-

*) Af Britisk Sydafrikas 1,585,000 hvide (1921) lever 62,000 udenfor selve den sydafrikanske Union, altsaa i Basutoland, Swaziland, Bechuanaland, Sydvestafrika Protektoratet samt Syd- og Nord-Rhodesia, omgivet af 2²/₃ Mill. Negre. Indenfor Unionen, altsaa i Kap Kolonien, Natal, Oranje Fristaten og Transvaal, lever (1921) 1,519,000 hvide og 5,409,000 farvede. Det hvide Element udgjorde i 1904 21,6 pCt. af Unionens Befolkning, 1911 21,4 pCt., 1921 21,9 pCt. Influenza-Epidemien havde forud for den sidste Folketælling medført en abnormt stor Dødelighed blandt Negrene. Havde normale Forhold været raadende, vilde det hvide Element rimeligvis være gaaet ned til 20,6 pCt. af Befolkningen i 1921 — efter de sydafrikanske Census-Autoriteters Skøn.

ring er meget betydelig, og Dødeligheden er aftaget, siden Englænderne har gjort en Ende paa Stammekrigene. Den hvide Befolknings Fødselsoverskud er ganske vist stort, men viser dog Aftagen. Det hvide Element tiltager nu ikke synderlig hurtigere, i nogle Aar endog langsommere end det sorte Element, til Trods for at der stadig foregaar nogen Indvandring. Det gamle Fjendskab mellem Boer og Britte er til en vis Grad afløst af en politisk Modsætning mellem nationalistiske og kapitalistiske Partier. Kapitalisterne ønsker at udnytte Sydafrikas Naturrigdomme ved Hjælp af den billige kulørte Arbejdskraft. Nationalisterne vil sikre den hvide Races Stilling i Landet. Fra nationalistisk Side er det bl. a. foreslaaet at dele Sydafrika mellem sorte og hvide, saaledes at farvede Arbejdere fortrinsvis skulde anvendes i de østlige, regnrigeste Egne, medens hvide Arbejdere skulde være privilegerede i de mellemste og vestlige Egne.

I klimatisk Henseende egner Sydafrika sig særdeles godt for hvid Kolonisation. Boernerne, hvis Forfædre indvandrede for et Par Aarhundreder siden, er et af Jordens sundeste og livskraftigste hvide Folkeslag. Men dersom hvide Haandværkere og Arbejdere maa give op overfor farvede Konkurrenter, og dersom hvide Landbrugere kun kan bestaa som en Overklasse, der anvender kulørt Arbejdskraft, da vil der ikke i Sydafrika kunne udvikle sig en talrig og velbjerget hvid Middelstand — og Fremtiden vil saa efter al Sandsynlighed blive Negrenes. I Kap Provinsen har man allerede givet politiske Rettigheder til nogle tusinde farvede Borgere. Den hurtigt voksende Blandingsbefolkning og Negrenes økonomiske og kulturelle Fremgang vil i Længden gøre det umuligt at holde de farvede i politisk Umyndighed. Negrene stiller da ogsaa allerede politiske Krav; særlig aktiv er den saakaldte Æthiopiske Kirke, en mægtig Organisation, som er opstaaet derved, at Negermenigheder har brudt Forbindelsen med de europæiske og nordamerikanske Missionssekskaber.

Men er der Fare for, at det subtropiske Sydafrika ikke kan holdes som et „hvid Mands Land“, da er der ringe Udsigt til, at nogen Del af det tropiske Afrika kan blive det. Rigtignok kan Europæere meget vel leve i det allermeste af Verdensdelen, efter at den medicinske Videnskab har gjort det muligt at værges sig mod Tropesygdommene. Og der findes i tropisk Afrika betydelige Højlandsomraader med forholdsvis køligt Klima, hvor Europæere baade kan leve og arbejde²⁵). I Østafrika strækker sig en bred Zone af saadanne Højlande, over 1500 m o. H., fra Abessinien mod Syd gennem Territorierne Kenya, Uganda og Tanganyika ind i Nyasaland og Nord-Rhodesia. Ogsaa i det indre Angola ligger et stort Areal over 1500 m o. H. En nødvendig Forudsætning for europæiske Nybygder i disse Højlande er Jernbane-

forbindelse med Kysten; saadanne Jernbaner er da ogsaa allerede anlagte eller projekterede. Og den hvide Kolonisation er i Gang. Boererne, der er akklimatiserede gennem et Par Aarhundreder, er Kolonisationens Pionerer, særlig i Angola og Kenya. Store Strækninger af den bedste Jord er allerede frataget de indfødte. Men — Arbejdskraften er sørt og vil utvivlsomt vedblive at være det. De hvide vil i det tropiske Afrika kun kunne hævde sig som en Overklasse, der organiserer og leder Erhvervslivet, men er afhængig af den farvede Underklasses Arbejde. Selv i Højlandene vil de hvide vistnok altid vedblive at være en Minoritet. Og den hvide Overklasses politiske og økonomiske Magtstilling vil blive bestandig vanskeligere at hævde, jo mere de farvede Afrikanere tilegner sig de hvides tekniske Kultur.

Den europæiske Erobring af Afrika omfattede ved Begyndelsen af 19. Aarh. kun lidt over 4 pCt. af Verdensdelens Areal. Indtil 1880 var Koloniernes Omraade steget til c. 10 pCt., særlig ved Frankrigs Erobring af Algérie og Englands Fremrykning mod Nord fra Kaplandet. Det var efter 1880, at Verdensdelens Indre blev taget i Besiddelse af Europæerne. De hvides Kolonisation er saaledes ny i det allerreste af Afrika. Derimod har den hvide Race hersket i Amerikas tropiske Lande i 4 Aarhundreder. Her bør vi derfor kunne finde et fyldestgørende Udtryk for Europæernes Evne til at kolonisere i Troperne.

Det tropiske Amerikas Erobrere var Sydeuropæere (Spaniere og Portugisere), delvis med arabisk og berbisk Blod, og havde derfor let ved at akklimatisere sig, navnlig i Højlandene, hvor Temperaturforholdene er subtropiske. Nordeuropæere vilde maaske ikke saa hurtigt have kunnet gennemføre Erobringen. Men Indvandrerne var næsten kun Mænd. Fra Spanien og Portugal kom Øvrigheds personer, Præster, Soldater, Haandværkere etc., men kun meget faa Kvinder. Derfor opstod en talrig Mestizbefolkning. Nye Indvandrere foretrak gærne Mestizkvinder som Hustruer fremfor fuldblods Indianerkvinder; derfor blev Overklassen mere og mere hvid. Men en stor Del af af de Sydamerikanere, der regner sig for at være hvide, har dog indianske Stammemødre. I Argentina, Uruguay og det sydøstligste Brasilien er Befolkningen nu ganske overvejende af hvid Race, idet her er foregaaet meget betydelig europæisk — især sydeuropæisk — Indvandring i nyere Tid. I Chile er det spanske Element meget kraftigt; dog gør Indianerblodet sig her stærkt gældende i de lavere Klasser. Det øvrige latinske Amerika, helt op til Mexicos Nordgrænse, er hvad Stoddard kalder „Red man's land“. Garcia Calderon²⁶) erklærer, at Mexico, Peru, Ecuador og Bolivia er befolkede af Indianere, medens Mestizer udgør Befolkningen i Colombia, Paraguay, Chile og Uruguay; kun for den sidstnævnte Stats Vedkommende har Garcia Calderon næppe Ret

— Uruguay er et „hvid Mands Land“. Derimod kunde Venezuela ogsaa henregnes til Mestiz-Landene. Og de mellemamerikanske Republiker er mest befolkede med Mestizer og Indianere; kun paa Costa Ricas centrale Højslette er Indbyggerne overvejende af spansk Herkomst — hvilket beror paa, at Spanierne her ikke fandt nogen talrig indiansk Urbefolkning, som de kunde gøre til Slaver, og derfor selv maatte gaa i Gang med Dyrkningen af Jorden.

I alle disse amerikanske Indianer- og Mestiz-Lande findes en mere eller mindre hvid Overklasse. Men dette hvide Element er — efter manges Opfattelse — i Tilbagegang. Bryce mener ganske vist, at i Sydamerika som Helhed er den hvide Race i Tiltagen; men Fremgangen foregaar udelukkende indenfor de subtropiske og tempererede Omraader, særlig i Argentina, Uruguay og det sydligste Brasilien. Iøvrigt tiltager de raceblandede, og denne Proces hæmmes ikke af sociale Fordomme. Velhavende Mestizer er paa lige Fod med velhavende hvide; og selv fuldblods Indianere har undtagelsesvis haft en førende Rolle i visse spansk-amerikanske Republikers politiske Liv. Bryce formoder, at de Folkeslag, som engang vil fremgaa af den fuldførte Raceblanding, vil staa de sydeuropæiske Nationer nær — maaske ikke i Blod, men intellektuelt og socialt. De sydamerikanske Nationer vil, til Trods for deres indianske Blod, blive mere hvide end indianske; thi — siger Bryce — Blod er ikke den eneste og ikke den vigtigste af de Faktorer, der danner Menneskene („Blood is only one factor, and not the most important factor, in the making of men.“)²⁷).

Andre Iagttagere ser dog mindre lyst paa det latinske Amerikas Fremtid. Garcia Calderon finder, at Civilisationen er truet i det latinske Amerika, fordi det hvide Element er i Færd med at gaa under, blive opslugt af det farvede. De evindelige Revolutioner er et Udslag af Befolkningens racemæssige Disharmoni. Indianerblodet og det indførte Negerement — som er særlig talrigt i Brasilien og de caraibiske Kystegne — vinder frem paa Bekostning af de hvide Erobreres Blod, og de farvede Racer vil genindføre de præcolumbiske Tidens Barbari. Kun en rigelig europæisk Indvandring kan genoprette Ligevægten. Stoddard og andre Forfattere slutter sig ganske til denne Betragtning og hævder, at kun hvid Indvandring kan redde det latinske Amerika for Civilisationen.

Men Udsigterne er ikke gode for hvide Nybyggere i det latinske Amerika — bortset fra Argentina, Uruguay og det sydligste Brasilien, som allerede er „hvid Mands Land“. I det tropiske Amerika, som i det tropiske Afrika, har hvide Mænd uden Kapital eller særlig teknisk Indsigt og Dygtighed næppe Mulighed for at skabe sig gode Livskaar — ikke fordi Klimaet i og for sig lægger uoverstigelige Hindringer i

Vejen, men fordi hvide Arbejdere ikke kan hævde sig, hvor de maa konkurrere med en talrig farvet Underklasse.

Hvide Mænd har sat deres Præg paa Erhvervslivet i det tropiske Amerika, og de vil vedblive dermed, rimeligvis i stigende Grad. Derved vil disse Lande blive mere og mere europæiserede i kulturel Henseende; men Befolkningen vil dog ikke blive europæisk. Snarere vil den Stimulans, som hvide Købmænd og Teknikere tilfører Næringslivet, øge den farvede Befolkning ved at give den rigeligere Beskæftigelse. Det var de hvides Plantagedrift, der i sin Tid gav Anledning til, at de vestindiske Øer og Guyanas og Brasiliens Kyster blev befolkede med Negre; og i nyere Tid har Nordamerikanernes Bananplantager øget Negerementet meget stærkt paa de caraibiske Kyster.

I Guayana og paa Trinidad har de britiske og hollandske Plantager i 19. Aarh. faaet ny Arbejdskraft fra Kina og især fra Britisk Indien og Java. Guyanas Erhvervsliv vilde nu næppe kunne bestaa uden Inderne, der ernærer sig dels som Plantagearbejdere, dels som selvstændige Agerdyrkere, medens Kineserne især har slaaet sig paa Detailhandelen. Ogsaa af egen Drift er der kommet Asiater til Sydamerika. Paa Vestkysten indvandrede ikke faa Kinesere i den senere Del af 19. Aarh., og i 20. Aarh. har Japanerne interesseret sig stærkt for det latinske Amerika. De pacifiske Kyststater nærer dog Uvilje mod Asiaternes Indvandring, fordi Kinesere og Japanere paafører de indfødte Næringsdrivende en virkningsfuld Konkurrence. Derimod har Brasilien vist sig imødekommende overfor den japanske Immigration, fordi det brasilianske Næringsliv er i Udvikling og hungrer efter Arbejdskraft. Kaffeplantagerne i São Paulo beskæftiger allerede mange Tusinde Japanere, og i Iguapé Dalen findes en risavlende japansk Nybygd. Ogsaa Mexico har modtaget japanske Indvandrere. Fra nordamerikansk Side har man befrygtet et Samarbejde mellem japansk Imperialisme og den anti-hvide Indianista-Bevægelse i Mexico. Stoddard og andre Forfattere prædiker hvid Indvandring til det latinske Amerika, bl. a. for at hindre en overmægtig Invasion af Østasiater med deraf flydende japansk Hegemoni. Men, som allerede fremhævet, der er ikke gode Udsigter for almindelige hvide Arbejdere i det tropiske Amerika. Skulde østasiatisk Immigration til nogen af de latinske Republiker antage meget store Dimensioner, er det vel sandsynligt, at U. S. A. vilde søge en saadan Invasion standset ved diplomatiske eller kraftigere Midler.

Thi intet er farligere for den hvide Mands politiske og økonomiske Indflydelse i Troperne end asiatisk Indvandring. Arabere, Indere, Kinesere og Japanere er istand til at optage en saare virkningsfuld Konkurrence med Europæerne som Kolonister i tropiske Lande — ikke blot

fordi disse syd- og østasiatiske Folkeslag lettere taaler et tropisk Klima, men navnlig fordi de har en meget lavere Levefod end Europæerne. Asiatiske Kulier er mere effektive end Negre; og asiatiske Handelsmænd kan paaføre hvide Forretningsfolk en ødelæggende Konkurrence.

Europæernes Erobring af Afrika i Aartierne efter 1880 mødte den alvorligste Modstand fra Araberne, som gennem Aarhundreder havde udnyttet det tropiske Afrika kommercielt. Kampen mod Slavehandelen var ikke mindst en Fortrængning af de arabiske Handelsmænd. Men Araberne er ikke helt slaaede af Marken; og de har et farligt Vaaben i Muhammedanismen, der maaske for Negerstammerne vil kunne blive, hvad den allerede er for Nordafrikas Folkeslag: et Samlingsmærke for Modstand mod de europæiske Erobrere.

En anden Fare vil maaske true den europæiske Udnyttelse af Afrika fra Inderne. Der findes c. 150,000 Indere i Sydafrika og c. 50,000 i Østafrika. Det er Europæerne, der har fremkaldt den indiske Immigration til Afrika. Allerede i 16. Aarh. førte Portugiserne Indere over til deres afrikanske Kolonier, hvor de indiske Handelsmænd gjorde sig nyttige ved at besørge Mellemandelen mellem de indfødte og Europæerne. Fra 1860 begyndte Englænderne at føre indiske Kulier til Natal, hvor der var Brug for dygtige Landarbejdere. Saavel i Syd- som i Østafrika er nu store Dele af Detailhandelen kommen paa indiske Hænder. De hvide afskyer disse asiatiske Konkurrenter og søger at hindre yderligere Indvandring. J. W. Gregory mener, at dersom Inderne fik fri Adgang til Østafrika, vilde de bemægtige sig hele den indre Handel, udkonkurrerende saavel Araberne som Europæerne. Og i Tidens Løb vilde Inderne brede sig tværs igennem det ækvatoriale og sydlige tropiske Afrika, blandende sig med Negerracen.

Ogsaa Østasiater vilde have store naturlige Chancer som Kolonister i Afrika. De er dog endnu kun meget svagt repræsenterede. Fra Sydafrika holdes de ude af Indvandringsmyndighederne, skønt der er blevet anvendt kinesiske Kulier i Transvaals Guldminer. Paa Madagascar, Réunion og Mauritius er Detailhandelen mest i Hænderne paa indiske og kinesiske Handelsmænd. Den sidstnævnte Ø har nu en overvejende asiatisk Befolkning, idet 68 pCt. af Indbyggerne er Indere.

Asien, der omfatter en Trediedel af alt beboeligt Land paa Jorden, huser Halvdelen af Jordens Befolkning — og muligvis den dygtigste, mest livskraftige Halvdel. I hvert Fald er det blandt Asiaterne, at Europæerne nu og alle Dage har fundet deres mest effektive Konkurrenter. Verdenshistorien kender Perioder, hvor europæisk Magt og Kulturindflydelse har naaet dybt ind i Asien, og andre Perioder, hvor asiatiske Erobrerfolk og Kulturbevægelser er trængt langt ind over

vor Verdensdels Grænser. I Nutiden er 55 pCt. af Asiens Areal og 50 pCt. af alle Asiater i politisk Afhængighed af hvide Kolonialmagter; og af det øvrige Asien er meget store Omraader reelt, om end ikke formelt, afhængige af Europæerne. Intet Folk i Asien har helt kunnet unddrage sig den europæiske Kulturs Indflydelse. Men der er Grund til at tro, at den europæiske Magt i Asien allerede har naaet sit Højdepunkt — eller endog har passeret det. I det tætbefolkede Øst- og Syd-asien har Europæerne ingen Udsigt til i Længden at kunne holde store Landomraader i politisk Afhængighed. Jo mere den europæiske Kultur vinder Indgang, desto mere vil den stimulere de indfødtes Erhvervsliv til selvstændig Vækst. Og efterhaanden som europæisk Administration gør Ende paa Stridigheder mellem Stammer og Folkeslag, muliggør den Udviklingen af ny Nationalfølelse, der suger sin Næring af Hadet til de europæiske Magthavere. Saaledes opdrager den hvide Mand Asiaterne til Selvstændighed. Og Løsrivelsen fra det europæiske Formynderskab behøver ikke at fuldbyrdes med Vaaben. En stor asiatisk Nation kan gøre Stillingen uholdbar for enhver Kolonialmagt simpelt hen ved at afholde sig fra alt Samarbejde med de hvide Myndigheder. Dermed være ikke sagt, at Englænderne og Hollænderne i en nær Fremtid maa opgive deres asiatiske Besiddelser; men den europæiske Administration maa i stigende Grad bygge paa indfødtes Medvirken og maa derfor sikre sig betydende Samfundsklassers Loyalitet ved at imødekomme deres Ønsker om Indflydelse paa Landets Styrelse.

Som Indvandringssomraade for europæiske Kolonister har kun Nordasiens Naaleskove og Græsstepper faaet Betydning. Et Bælte, bredt i Vest, smallere mod Øst, med overvejende russisk Befolkning strækker sig gennem det sydlige Sibirien, paa begge Sider af den transsibiriske Jernbane. Dette Kolonisationsbælte er adskilt fra Asiens folkerige Lande ved en bred Ørken- og Busksteppezone. Men kinesiske Nybyggere har længe været under Fremrykning i Mongoliet og Manchuriet; i Amurlandet er kinesisk Indflydelse ældre end den europæiske, og saavel her som i Kystprovinsen lever mange Tusinde Kinesere, Koreanere og Japanere. Øst for Baikal Søen er Grænsen uskarp mellem kinesisk og russisk Kolonisation. Og det sibiriske Klima vil ikke være nogen Hindring for Kinesernes Fremtrængen.

Kineserne synes at kunne trives under alle Klimater. Det bør i denne Forbindelse erindres, at Kina har en meget betydelig nord-sydlig Udstrækning og omfatter store klimatiske Forskelligheder. Nordkina har ligesaa kolde Vintre som Sverige; Pekings Middeltemperatur for Januar er lavere end Stockholms. Men Sydkinas Klima er subtropisk; længst mod Syd har Klimaet endog en tropisk Karakter. Sommertemperaturerne er overalt i det egentlige Kina meget høje, og dertil

kommer en høj Luftfugtighed, der gør den kinesiske Sommer meget ubehagelig for Nordeuropæere — men som rimeligvis er en af Aarsagerne til, at Kineserne bedre end Europæerne kan udholde det tropiske Regnskovsklima. Indenfor deres eget Land har Kineserne tilpasset sig saavel til Kulde og Tørhed som til Hede og Fugtighed. Nordkineserne har derfor let ved at vænne sig til de klimatiske Forhold i Manchuriet, Mongoliet og Sibirien, medens der fra Sydkina sværmer Hundredtusinder af Kinesere ud over Bagindien og Indonesien.

Kinesisk Indvandring til Bagindien er foregaaet gennem flere Aarhundreder. Kulturelt og politisk var den kinesiske Indflydelse længe dominerende. Store Dele af Bagindien, særlig Tonkin og Annam, var kinesiske Vasalstater. Ved den europæiske Kolonialpolitik gik disse Vasalstater tabt for Kina i Løbet af 19. Aarh. Men samtidig fremkaldte Europæerne ny Vækst i det bagindiske Erhvervsliv, som i høj Grad kom Kineserne til Gode. Kinesisk Indvandring til Bagindien blev stærkere end nogensinde før. En stor Del af Bagindiens Handel og Industri er paa kinesiske Hænder, og Byernes Haandværkere og Arbejdere er mest Kinesere. Det er en Hindring for den gule Udvandring, at Kineserne stadig føler sig knyttede til deres Hjemstavn i Kina og helst vender tilbage dertil, naar de har samlet Kapital i det fremmede. I Tidens Løb er der dog opstaaet en betydelig Blandingsbefolkning ved Ægteskaber mellem kinesiske Mænd og bagindiske Kvinder; og Børnene af disse Forbindelser bliver i Moderlandet. I nyeste Tid indvandrer ogsaa mange kinesiske Kvinder, især til Britisk Malaya. Singapores Befolkning er overvejende kinesisk; de fleste af Halvøens Tinminer og mange af Kautsjukplantagerne er i Kineseres Besiddelse. Ogsaa som Landbrugskolonister gør Kineserne sig gældende.

I Indonesiens Byer spiller Kineserne en lignende Rolle som i Bagindiens; og paa mange Øer optræder de som agerdyrkende Nybyggere. Kinesisk Indvandring er fremmede for Erhvervslivet; det anerkendes af Administrationen paa Britisk Borneo, hvis Indvandringspolitik især gaar ud paa at trække Kinesere til sig. Den nye Jordlov af Maj 1927 begunstiger Oprettelsen af smaa kinesiske Landbrug paa Britisk Borneo; de første Aar er Forpagteren fri for Afgifter, og Rejsen til Borneo fra Hongkong faar han gratis. I Plantagerne paa Borneo foretrækker man kinesiske — og javanske — Arbejdere fremfor Øens egne indfødte²⁸). Paa Philippinerne blev de amerikanske Udelukkelseslove bragt i Anvendelse fra 1902. Ikke desto mindre indvandrer hvert Aar adskillige Tusinde Kinesere paa ulovlig Maade. De c. 100,000 Kinesere, som bor paa Philippinerne, er talmæssigt en forsvindende Minoritet imod de 11 à 12 Millioner Filipinos, men beher-

sker dog i stadig stigende Grad Øgruppens kommercielle og industrielle Liv. 70 à 80 pCt. af Philipppinernes Detailhandel er paa kinesiske Hænder; og deres Andel i Storhandelen — især med Manillahamp, Kopra, Tobak og Ris — er stadig voksende. Den amerikanske Administration er klar over, at en uhindret Indvandring af Kinesere i høj Grad vilde fremme det philippinske Erhvervsliv; Sukkerindustrien trænger til de flittige og dygtige kinesiske Arbejdere. Paa den anden Side frygter Øernes indfødte den kinesiske Konkurrence og beklager sig over, at Indvandringslovene ikke haandhæves effektivt²⁹).

Den japanske Indvandring til Bagindien og Indonesien er ganske ubetydelig, sammenlignet med den kinesiske. Medens Kineserne udmærker sig baade som kommercielle og industrielle Ledere og som simple Arbejdere, synes Japanerne ikke saa vel skikkede til at udføre groft legemligt Arbejde i Kalmebæltet. Der lever en Snes Tusinde Japanere paa den malayiske Halvø og i Indonesien, mest beskæftigede med Kautsjukproduktion. — Til Gengæld gør Japanerne sig stærkt gældende i de nordlige Dele af Oceanien. Blandt de mange Folkeslag, der bebor Hawaii Øerne, er Japanerne det talrigst repræsenterede. Og Verdenskrigen bragte Marianerne, Carolinerne og Marshall Øerne under japansk Herredømme — et ringe Landomraade, der ikke vil kunne ernære mange japanske Kolonister, men dog en værdifuld Udvidelse af den japanske Handels og Søfarts Virkefelt og dertil en betydelig Styrkelse af Japans sømilitære Forsvarslinjer.

Men syd for Ækvator er Oceanien overvejende britisk — og maa være det, af Hensyn til Australiens og New Zealands Sikkerhed. De melanesiske Øgrupper ligger som et naturligt Værn for Australien; og denne britiske Dominion har da ogsaa sikret sig de tidligere tyske Besiddelser paa Ny Guinea, Bismarck Arkipelet og Solomon Øerne, ligesom New Zealand administrerer Cook og Manahiki Øerne og den tidligere tyske Del af Samoa Gruppen. Andre Øgrupper staar under direkte britisk Overhøjhed, og deriblandt — karakteristisk nok — den eneste, hvor Næringslivet er i kraftig Udvikling, nemlig Fiji Øerne, hvis Plantagedrift staar i Flor, takket være en rigelig Indførsel af kulørt Arbejdskraft, især fra Indien. Paa de af Australien og New Zealand administrerede Øer maa Plantagerne væsentlig nøjes med den ganske utilstrækkelige indfødte Arbejdskraft, og Næringslivet staar derfor i Stampe. Indførsel eller Indvandring af Asiater strider mod et Grundprincip i australsk og newzealandsk Politik. Af alle oversøiske Lande har Australien og New Zealand vistnok den mest ublandede europæiske Befolkning, ganske overvejende af britisk Herkomst. Australiens mørkhudede indfødte er en *quantité négligeable*. New Zealands Maorier, af en mere perfectibel Race, er ikke længere i Tilba-

gegang, men antager efterhaanden den hvide Mands Kultur og vil formentlig med Tiden blive opsuget i den hvide Befolkning. Asiaterne er yderlig svagt repræsenterede og holdes ude af Indvandringsmyndighederne. Siden 1888, da fire Skibsladninger kinesiske Immigranter blev standsede i Sydneys Havn, har Australien ikke modtaget asiatiske Indvandrere. Og siden 1901 har det været forbudt at indføre farvede Arbejdere fra Oceanien til Queenslands Sukkerplantager.

New Zealands Klima lægger ingen Hindringer i Vejen for en fuld Udnyttelse af Naturmulighederne ved hvid Arbejdskraft. Derimod har det nordligste Australien tropisk Klima. Dette tropiske Omraade er ofte blevet kaldt det „hvide Australiens“ Achilleshæl. Vil det være muligt at udnytte det tropiske Australien uden kulørt Arbejdskraft? Og i modsat Fald, vil ikke det tomme Nordaustralien før eller senere give Anledning til Invasion fra overbefolkede asiatiske Lande?

Det australske Nord Territorium er ikke nogen Succés. Befolkning, Handel og Produktion er gaaet tilbage i de senere Aar. Fra 1912 til 1921 aftog Indbyggertallet fra 4803 til 3737 og er senere faldet yderligere ved Udvandring. Regeringens Forsøgsfarme er forvandlede til Reservationer for de sorte indfødte. Men australske Geografer hævder, at Vanskelighederne ligger i selve Landets Natur. Der findes kun meget lidt frugtbar Jord. Og Klimaet er over langt den største Del af Omraadet yderlig tørt. Dertil kommer den afsides Beliggenhed — skilt fra Australiens bebyggede Egne ved uhyre ørkenagtige Strækninger og ret fjern fra Søfartens Hovedruter. — Derimod er Forholdene bedre i Queenslands tropiske Del. Det er lykkedes Sukkerindustrien paa Queenslands Østkyst at holde sig i Live og endog gøre Fremskridt, efter at Rørmarkernes Arbejdskraft er bleven hvid. Ganske vist værnes den australske Sukkerindustri af høje Toldmure. De hvides Sundhedstilstand er fortrinlig i det tropiske Australien. Der synes i Virkeligheden at foregaa en Akklimatisation; og denne kan sikkert blive mere fuldkommen. Mærkelig nok har Befolkningen endnu ikke ændret sin Klædedragt og Husbygning i fornuftig Overensstemmelse med det tropiske Klima.

Under alle Omstændigheder er der ingen Udsigt til, at Australien vil opgive sin Udelukkelse af Asiaterne. Det hævdes fra australsk Side, at Asiaterne eventuelt kun vilde benytte det tropiske Omraade som et Trin paa Vejen til Australiens subtropiske og tempererede Egne, hvor Erhvervslivet blomstrer og har de rigeste Muligheder. Skal Australien sikres for den hvide Mand, maa Asiaterne helt lukkes ude. Kun et tilintetgørende Nederlag for de hvide i en eventuel Krig kunde aabne Australien for asiatisk Indvandring.

— Efter Europæernes Verdenserobring synes da følgende Omraa-

der udenfor Europa at være sikrede en nogenlunde ublandet hvid Bebyggelse: 1) Nordamerika nord for Mexico. 2) Visse Dele af det subtropiske og tempererede Sydamerika, særlig Argentina og Uruguay. 3) Australlandet med Tasmanien samt New Zealand. I Sydafrika er den hvide Races Fremtid usikker p. G. a. den talrige og livskraftige Bantu-Befolkning, der har overtaget Underklasse-Funktionerne. I Nordafrika maa europæiske Indvandrere konkurrere med talstærke, dygtige og livskraftige indfødte Folkeslag, der kan betegnes som mørkhudede Varieteter af den eranske Race. I det tropiske Afrika vil de hvide aldrig kunne blive andet end faatallige Minoriteter, ledende og udnyttende den kulørte Arbejdskraft. I det tropiske Amerika er de nogenlunde ublandede hvide i udpræget Mindretal, og saavel det indfødte, indianske Element som den indførte Negerrace synes at være i Vækst paa de hvide Erobreres Bekostning. Asien, den største Verdensdel, rummer de mindste Muligheder for hvid Bebyggelse. Sibirien har længe været betragtet som et af de mest lovende Fremtidslande; men Spørgsmaalet om, hvor Grænsen her vil komme til at gaa mellem hvidt og gult, afhænger af den politiske Udvikling i Rusland og Østasien.

De Omraader af Jordkloden, som synes sikrede den hvide Mand, er meget store og meget rige paa Erhvervsmuligheder. Men den fulde Udnyttelse af dem kan kun ske, dersom den hvide Mand kan sikre sig en rigelig Andel i Tropelandenes Produktion. De hvides Industri har ganske vist sin Basis i tempererede Landes Mineraler og Vandkraft, men behøver dog talrige Raastoffer, som kun kan frembringes af det tropiske Landbrug. Og selve den menneskelige Ernæring maa i stigende Grad udnytte Tropernes store Produktionsmuligheder.

Dersom Jorden kun husede hvide Folkeslag og Negre, da vilde Negrene blive Underklasse i alle Tropelande, og deres Arbejdskraft blive udnyttet til Bedste for de hvides Erhvervsliv. Der var de næppe nogen Fare for de hvides fortsatte Verdensherredømme. Raceblanding vilde utvivlsomt finde Sted, men mest gaa ud over Negertyperne, idet Negerracen efterhaanden vilde gaa op i Tropernes Mulatbefolkning. Tropernes Landbrugsproduktion vilde blive øget til det mest mulige, men overvejende komme de tempererede Landes Befolkning tilgode, idet der i stor Udstrækning blev indført arbejdsbesparende Metoder — saadanne som Amerikanerne har bragt i Anvendelse i Hawaii's Sukkerplantager³⁰⁾ og Golfkystens Rismarker³¹⁾.

Men foruden de hvide og Negrene findes den mongoloide Racegruppe, hvis kraftigste Repræsentanter, Østasiaterne, synes at være Jordens vitaleste Folkeslag. Kineserne kan udnytte Tropernes Livsmu-

ligheder baade som Underklasse og som Overklasse; de kan gøre baade Negrene og de hvide overflødige.

Denne Østasiaternes Overlegenhed beror vel for en Del paa, at de i selve Kina har tilpasset sig til vidt forskellige Klimater. Men den bunder ogsaa i sociale og religiøse Særegenheder. Dette har W. Schallmayer³²⁾ paavist — vistnok bedre end nogen anden — i XI Kap. af sit Værk „Vererbung und Auslese“. Kineserne er det ældste nulevende Kulturfolk — og dog ligesaa fuldt af Vitalitet som for Aartusinder siden. De europæiske Kulturfolk uddør bestandig fra Toppen. Overklassen i Europa maa stadig fornys nede fra; og naar nye Slægter har naaet frem til Samfundets øvre Lag og den højeste Kulturudvikling, uddør de i mange Tilfælde hurtigt. Herigennem foregaar rimeligvis en stadig Forringelse af Racen; Kulturen opslider Befolkningens dygtigste Elementer. I Kina er det dog anderledes; Forfædredyrkelsen gør det til en religiøs Pligt at have Børn, og saa mange som muligt. Ikke alene de fattige, men ogsaa de velstillede Slægter er derfor børnerige i Kina — ganske modsat Forholdene i Europa.

Denne store Børnerigdom er utvivlsomt en af Hovedaarsagerne til, at Kina jævnlig hjem søges af Hungersnød. De allerfleste af Kinas ca. 400 Millioner Indbyggere lever ganske nær ved — eller lidt under — et saare lavt Eksistensminimum. En Forringelse af Kaarene, paa Grund af Misvækst, betyder ikke blot økonomisk Ruin, men Død. I sin fortrinlige Afhandling „China, Land of Famine“ hævder Mallory, at selve den fundamentale Aarsag til de kinesiske Hungerkatastrofer er Overbefolkning³³⁾. Men er det ikke netop Aartusinders Tilvænnning til den yderste Nøjsomhed og Arbejdsomhed, der har gjort Østasiaterne til saa farlige Konkurrenter for de hvide? En hvid Mand finder ikke Livet værd at leve, med mindre han kan opretholde sin ret høje Levestandard. For Østasiaten er selve det nøgne Liv en Værdi, som det er hans religiøse Pligt at lade gaa videre til Børn og Børnebørn.

Imidlertid, mange Børnefødsler er ikke nok til at sikre et Folks Formering. Dødeligheden vil holde Ligevægt med Fødselshyppigheden, dersom der ikke er Mulighed for Udvikling af Erhvervslivet. Den hvide Race har i 19. Aarh. vistnok formeret sig langt stærkere end de andre Racegrupper. Grunden hertil var ikke blot Europæernes Erobring af Jordkloden, men tillige Industrikulturens Udnyttelse af denne Erobring. Den vesteuropæiske, i det 18. Aarh. opstaaede og i det 19. og 20. Aarh. videreførte Industrikultur øgede den hvide Races Eksistensmuligheder; Resultatet var en uhyre Forøgelse af Folkemængden og Højrelse af Levefoden.

Den vesteuropæiske Industrikultur er skabt af den hvide Race. Men Kulturformer overføres lettere end Blod. Vor Industrikultur er blevet

verdensomspændende, og de andre Racer tilegner sig den med større eller mindre Held. I Virkeligheden synes de andre Racers fremtidige Eksistensmuligheder ganske at afhænge af, i hvor høj Grad de kan nyttiggøre sig i Industrikulturen. Og det viser sig, at Asiens gamle Kulturfolk særdeles vel formaar at tilegne sig og drage Nytte af den store europæiske Kulturbølge. Kina, Japan og Indien var før den europæiske Kulturs Indtrængen i en relativ Befolkningslignevægt, overensstemmende med det stagnerende Erhvervsliv. Vor Kultur gav det asiatiske Erhvervsliv ny Vækst og satte ny Fart i Befolkningsforøgelsen. Men Industrikulturen er ekspansiv; dens Væsen er Vareudveksling mellem Landene, Forædling af egne og fremmede Raastoffer med Verdensmarkedet for Øje. Et Folk kan ikke besidde en veludviklet Industrikultur uden at have Raastof- og Afsætningsmarkeder; og industriel Udvikling kan i høj Grad fremmes ved Kolonisation og Udvandring, som skaber eller sikrer saadanne Markeder. Det kan derfor ikke undre, at Japans Tilegnelse af Industrikulturen er gaaet Haand i Haand med en saadan Ekspansion. Og det kan forudses, at Kinas og Indiens Industrialisering vil gøre disse Landes Befolkninger mere ekspansive.

Ganske vist er de asiatiske Folkeslags Udvandring endnu kun ringe, sammenlignet med Europas. Og det bør erindres, at Europæerne selv kunstig har fremkaldt asiatisk Udvandring, fordi de havde Brug for Arbejdskraft i Oceanien, Afrika og Vestindien. Saa meget mere bemærkelsesværdig er den Uvilje og Uro, som asiatisk Indvandring har bevirket i Nordamerika, Australien og Afrika, skønt der i disse Verdensdele tilsammen kun lever nogle faa Hundredtusinder Asiater. Bag denne Uro ligger ikke blot de hvides Uvilje mod nogle nøjsomme og dygtige asiatiske Konkurrenter, men ogsaa Frygten for, at den sparsomme østasiatiske Udvandring kunde være Begyndelsen til en meget stærkere og talrigere Udstrømning. Det er den samme Frygt, der ligger bag amerikanske og britiske Neomalthusianeres Opfordring til Japan, Kina og Indien om at indføre Fødselsbegrænsning — en Opfordring, der strider mod selve Nerven i asiatiske Religioner og Samfundsformer, og som vistnok vil blive endnu virkningsløse end de tilsvarende Opfordringer til Tyskland og Italien.

I Virkeligheden er der vel Grund til at formode, at ligesom Industrikulturen i det 19. Aarhundrede øgede de europæiske Nationers Folkemængde og Udvidelsestrang, saaledes vil den i 20. Aarh. give de asiatiske Kulturfolk ny Styrke og Ekspansionsvilje. En radikal Ændring af Erhvervskulturen medfører altid store Ligevægtsforskydninger. Der er ingen Udsigt til, at een Racegruppe vil komme til at beherske hele Jorden. Heller ikke øjnes der nogen Mulighed for en ganske

fredelig og harmonisk Samvirken mellem de store Racegrupper. Jorden vil vedblive at rumme Modsætninger, ogsaa naar Industrikulturen har sejret overalt. Harmoni vilde kun være mulig, dersom den kulturelle Udjævning kunde gaa dybere — give alle Folkeslag samme Idealer og samme Levefod. Men en saadan Tilstand er endnu saare fjern, om den nogensinde vil indtræde.

LITTERATUR

- 1) *Anders Retzius*: Om formen af Nordboarnes kranier. Skand. Naturf. Förhandl. 1842. Anders Retzii Samlade Skrifter af ethnologiskt innehåll. Stockholm 1864.
- 2) *W. Kruse*: Ueber Blutzusammensetzung und Rasse. Archiv für Rassen- und Gesellschafts-Biologie, Bd. 19, S. 20 o. f. München 1927.
- 3) Oversigter over de vigtigste Forsøg paa Raceinddeling findes f. Eks. hos *Ferdinand Birkner*: Die Rassen und Völker der Menschheit, Wien 1913, og hos *Walter Scheidt*: Allgemeine Rassenkunde, München 1925.
- 4) *R. B. Dixon*: The racial history of man. New York 1923.
- 5) *A. C. Haddon*: The races of man. Cambridge 1924.
- 6) *J. Deniker*: Les races et les peuples de la terre. 2. Udg. Paris 1926.
- 7) *W. Z. Ripley*: The races of Europe. London 1899.
- 8) Citeret S. 173 hos *V. Giuffrida-Ruggeri*: Homo sapiens. Tysk Udgave. Wien 1913.
- 9) *Halfdan Bryn*: Menneskerasernes udviklingshistorie. Ymer, 1922, S. 187 o. f.
- 10) *Griffith Taylor*: Environment and race. Oxford 1927.
- 11) Jvf. *Ludwig Schemann*: Gobineaus Rassenwerk. Stuttgart 1910.
- 12) *Franz Boas*: The mind of primitive man. New York 1911. Jvf. ogsaa *Friedrich Hertz*: Rasse und Kultur. Leipzig 1915.
- 13) *G. H. Estabrooks*: A proposed technique for the investigation of racial differences in intelligence. American Naturalist. Vol. LXII, 1928, S. 76 o. f.
- 14) *J. W. Gregory*: The menace of colour. 2. Udg. London 1925.
- 15) *K. Sapper*: Die Bedrohung des Bestandes der Naturvölker und die Vernichtung ihrer Eigenart. Archiv für Rassen- und Gesellschafts-Biologie, Bd. 12, 1916—17. S. 271.
- 16) *J. H. F. Kohlbrugge*: Der Einfluss des Tropenklimas auf den blonden Europäer. Archiv für Rassen- und Gesellschafts-Biologie, Bd. 7, 1910. S. 564 o. f.
- 17) *Ellsworth Huntington*: Civilization and Climate. New Haven 1915.
- 18) *Ellsworth Huntington*: The pulse of Asia. Boston 1907.
- 19) *Gudmund Hatt*: Kyst- og Indlandskultur i det arktiske. Geografisk Tidsskrift, Bd. 23, 1916. S. 284 o. f.
- 20) *Ramsay Muir*: The expansion of Europe. 4. Udg. London 1926.
- 21) *Charles H. Pearson*: National life and character. 2. Udg. London 1894.
- 22) Blandt de særlig alarmerende er *Lothrop Stoddard*: The rising tide of color. London 1920. Mere nøgttern er den under 14 nævnte Bog af *Gregory*, som giver en god Fremstilling af den hvide Kolonisations Vanskeligheder i de fremmede Verdensdele.

fredelig og harmonisk Samvirken mellem de store Racegrupper. Jorden vil vedblive at rumme Modsætninger, ogsaa naar Industrikulturen har sejret overalt. Harmoni vilde kun være mulig, dersom den kulturelle Udjævning kunde gaa dybere — give alle Folkeslag samme Idealer og samme Levefod. Men en saadan Tilstand er endnu saare fjern, om den nogensinde vil indtræde.

LITTERATUR

- 1) *Anders Retzius*: Om formen af Nordboarnes kranier. Skand. Naturf. Förhandl. 1842. Anders Retzii Samlade Skrifter af ethnologiskt innehåll. Stockholm 1864.
- 2) *W. Kruse*: Ueber Blutzusammensetzung und Rasse. Archiv für Rassen- und Gesellschafts-Biologie, Bd. 19, S. 20 o. f. München 1927.
- 3) Oversigter over de vigtigste Forsøg paa Raceinddeling findes f. Eks. hos *Ferdinand Birkner*: Die Rassen und Völker der Menschheit, Wien 1913, og hos *Walter Scheidt*: Allgemeine Rassenkunde, München 1925.
- 4) *R. B. Dixon*: The racial history of man. New York 1923.
- 5) *A. C. Haddon*: The races of man. Cambridge 1924.
- 6) *J. Deniker*: Les races et les peuples de la terre. 2. Udg. Paris 1926.
- 7) *W. Z. Ripley*: The races of Europe. London 1899.
- 8) Citeret S. 173 hos *V. Giuffrida-Ruggeri*: Homo sapiens. Tysk Udgave. Wien 1913.
- 9) *Halfdan Bryn*: Menneskerasernes udviklingshistorie. Ymer, 1922, S. 187 o. f.
- 10) *Griffith Taylor*: Environment and race. Oxford 1927.
- 11) Jvf. *Ludwig Schemann*: Gobineaus Rassenwerk. Stuttgart 1910.
- 12) *Franz Boas*: The mind of primitive man. New York 1911. Jvf. ogsaa *Friedrich Hertz*: Rasse und Kultur. Leipzig 1915.
- 13) *G. H. Estabrooks*: A proposed technique for the investigation of racial differences in intelligence. American Naturalist. Vol. LXII, 1928, S. 76 o. f.
- 14) *J. W. Gregory*: The menace of colour. 2. Udg. London 1925.
- 15) *K. Sapper*: Die Bedrohung des Bestandes der Naturvölker und die Vernichtung ihrer Eigenart. Archiv für Rassen- und Gesellschafts-Biologie, Bd. 12, 1916—17. S. 271.
- 16) *J. H. F. Kohlbrugge*: Der Einfluss des Tropenklimas auf den blonden Europäer. Archiv für Rassen- und Gesellschafts-Biologie, Bd. 7, 1910. S. 564 o. f.
- 17) *Ellsworth Huntington*: Civilization and Climate. New Haven 1915.
- 18) *Ellsworth Huntington*: The pulse of Asia. Boston 1907.
- 19) *Gudmund Hatt*: Kyst- og Indlandskultur i det arktiske. Geografisk Tidsskrift, Bd. 23, 1916. S. 284 o. f.
- 20) *Ramsay Muir*: The expansion of Europe. 4. Udg. London 1926.
- 21) *Charles H. Pearson*: National life and character. 2. Udg. London 1894.
- 22) Blandt de særlig alarmerende er *Lothrop Stoddard*: The rising tide of color. London 1920. Mere nøgttern er den under 14 nævnte Bog af *Gregory*, som giver en god Fremstilling af den hvide Kolonisations Vanskeligheder i de fremmede Verdensdele.

²³⁾ *Walter Knoche*: Das numerische Verhältnis der Geschlechter in Chile. Geopolitik. 5. Aarg., 1928. S. 430.

²⁴⁾ *Ambrose Pratt*: The real South Africa. London 1913.

²⁵⁾ *H. H. Johnston*: A history of the colonization of Africa by alien races. Cambridge 1899. Jvf. ogsaa *I. Bowman*: The New World. Problems in political geography. London 1924.

²⁶⁾ *F. Garcia Calderon*: Latin America. 5. Udg. London 1918.

²⁷⁾ *James Bryce*: South America. London 1912.

²⁸⁾ *Joseph Hunck* i „Wirtschaftsdienst“ 1928, Heft 26. S. 1074.

²⁹⁾ *F. Marschall* i „Wirtschaftsdienst“ 1928, Heft 25. S. 1040.

³⁰⁾ *J. Russell Smith*: The world's food resources. London 1919. S. 482—83.

³¹⁾ *V. C. Finch* og *O. E. Baker*: Geography of the world's agriculture. Washington 1917. S. 47.

³²⁾ *Wilhelm Schallmayer*: Vererbung und Auslese im Lebenslauf der Völker. 2. Udg. Jena 1910.

³³⁾ *Walter H. Mallory*: China, land of famine. New York 1926.
